

proto odvolání, odevzdané žalovaným soudci dne 7. září 1926 u příležitosti jeho žádosti za protokolární sepis odvolání, pokládati za s o u d u odevzdané. Jest sice též pravdou, že stížnost žalovaného na postup okresního soudu došla k soudu odvolacímu dne 10. září 1926, a že byla na poštu podána již dne 9. září 1926, tedy před vypršením lhůty odvolací, svrchu zmíněné, než stížnost tuto nelze, i kdyby měla býti pokládána za odvolání, jak to žalovaný protokolárně dne 17. září 1926 žádal, považovati za včasně podanou, poněvadž včasnost opravného prostředku se řídí dle doby, kdy došla k prvnímu soudu a není tedy rozhodnou doba, kdy podána byla u soudu odvolacího. Že pak protokolárně dne 17. září 1926 sepsané odvolání bylo učiněno opožděně, ani odvolatel nepopírá. Právem proto odmítl odvolací soud odvolání žalovaného jako opožděně podané a odkazuje se proto stěžovatel na důvody usnesení odvolacího soudu.

Čís. 6709.

Zrušení svěřenství (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.).

§ 2 (4) zák. ukládá soudu jedině, by vyslechl známé čekatele, kteří se zdržují na území Československé republiky, a to jen tehdy, není-li jejich podpis na listině ověřen, ohledně všech ostatních účastníků stačí výzva vyhláškou na soudní desce a v úředním listě. V tom, že soud neuveřejnil výzvu také v jiných časopisech, nelze spatřovati nezákonnost ve smyslu §u 16 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1927, R I 1091/26.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla schválena dohoda účastníků svěřenství podle zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. stěžoval si Jan L. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnost nelze uznati odůvodněnou. Pokud vývody její zabíhají také do otázky navrácení v předešlý stav, musí zůstatí úplně nepovšimnuty, ježto otázka tato byla již konečně vyřízena rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 21. září 1926, R I 766/26 (čís. sb. 6297) ve smyslu stěžovateli nepříznivém. Vlastní důvody, o něž stížnost jest opřena, jsou dva: vadnost řízení napadanému usnesení předcházejícího a nesprávné právní posouzení věci. Leč ani ten ani onen důvod není opodstatněn. Vadnost řízení dovozuje stěžovatel především z toho, že první soud neuveřejnil vyhlášky ve smyslu §u 2 (4) zák. ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. také v jiných listech než v listě úředním. Vyzvání čekatelů, jichž pobyt není znám nebo jest v cizině, případně jiných osob, které by podle zřizovací listiny mohly činiti nároky na nástupnictví, vyhláškou v jiných listech, než úředním, zákon o zrušení svěřenství nenařizuje všeobecně, nýbrž ponechává to úvaze soudu, právě výslovně, že soud vyzve čekatele a zmíněné osoby vyhláškou »podle uvážení i v jiných listech«. Pro úvahu takovou a rozhodnutí, že vyhláška má býti uveřejněna i v jiných listech než úředním, musí soud míti ovšem podklad, opatření takové odůvodňující. Podle stavu spisů

a zprávy ze dne 24. března 1926 neměl první soud o stěžovateli vědomosti. Jiných čekatelů, než se kterými dohoda byla projednána, podle spisů tu nebylo. Se zřetelem na tento stav věci neměl první soud příčiny uvažovati o tom, zda vyhláška o zahájení řízení za účelem schválení dohody o L-ské reální svěřenství Ž. má býti uveřejněna mimo v úředním listě také v listech jiných. Z toho, že se tak nestalo, vadnost řízení tedy právem dovozovati nelze, zejména když opatření takové ponechává zákon jen volné úvaze soudu. Rovněž nelze uznati za oprávněnou výtku další, že první soud měl před schválením dohody zavést další šetření výslechem účastníků o tom, zda v dohodě ze dne 2. (6.) května 1925 uvedení Kunibert L. a Karel Raimund L. jsou skutečně jediní a praví čekatelé. Zjištění takovému sloužila právě shora zmíněná vyhláška, obsahující výzvu osobám, které by podle zřizovací listiny mohly činiti nároky na nástupnictví ve svěřenství, by se u soudu ve stanovené třicetidenní lhůtě vyjádřily. Výzva tato vztahovala se také na stěžovatele stejně jako platilo proň i upozornění ve vyhlášce obsažené, že o těch, kdož se na vyzvání nevyjádří, bude se míti za to, že s dohodou souhlasí, jak to § 2 (4) zákona čís. 179/1924 výslovně stanoví. Stěžovatel se v ediktální lhůtě nevyjádřil, platil o něm tedy v zákoně vytčený předpoklad, že s dohodou soudu předloženou souhlasí. Po marném uplynutí ediktální lhůty neměl první soud již důvodu, by ještě zjišťoval, zda jsou zde nějaké osoby, které by mohly činiti nároky na nástupnictví ve svěřenství. Takovéto povinnosti mu zákon o zrušení svěřenství neukládá. Provedením ediktálního řízení má býti právě zjištěn právní stav, na jehož základě by pak dohoda sjednaná mezi účastníky mohla býti soudem schválena. Výsledek ediktálního řízení byl záporný, pročez první soud předloženou mu dohodu, která vyhovovala zákonu, právem schválil, takže nesprávného právního posouzení věci tu není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení není zmatečné, aniž odporuje spisům, není tu proto důvodů §u 16 pat. o nesp. říz. Nevyšší soud přezkoumal usnesení to jediné po stránce, zda postup soudu prvé stolice při schválení dohody odpovídal předpisům zákona o zrušení svěřenství čís. 179 sb. z. a n. na rok 1924, aniž uvažoval o tom, zda stěžovatel je skutečně čekatelem ve smyslu §u 2 (2) téhož zákona, neboť, bylo-li řízení provedeno správně podle zákona, je stěžovatel i jako čekatel vyloučen (prekludován) se svými nároky ve smyslu poslední věty §u 2 (4), jak bylo ostatně řečeno již v rozhodnutí tohoto soudu ze dne 21. září 1926, čís. sb. 6297. Stěžovatel vytýká nižším soudům, že nestanovily okruh osob, jež byly dotčeny rozhodnutím prvé stolice, a že připustily ke slovu pouze navrhovatele dohody, s čím byla spojena nedostatečná znalost skutkových okolností zřejmých ze svěřenských spisů. K tomu vytýká se dále nesprávnost názoru, že první soud neměl vědomosti o nárocích stěžovatelových a tudíž popudu k přezkoumání okruhu čekatelů stanovených ve svěřenských spisech. Tyto výtky nemají opory ani v zákoně ani ve spisech. § 2 (4) zák. (jiný předpis o tom nejedná) ukládá soudu, jediné, by vyslechl zúčastněné, čímž míní v další větě jediné známé čekately,

kteří se zdržují na území Československé republiky, a to jen tehdy, není-li jejich podpis na listině ověřen, ohledně všech ostatních účastníků stačí výzva vyhláškou na soudní desce a v úředním listě, by se prohlásili ve stanovené lhůtě o svých nárocích na nástupnictví, při čemž má se po marném uplynutí lhůty za to, že souhlasí s dohodou. Zákon stanoví tu přímo preklusi, což má svůj důvod v tom, že zákonodárci záleželo na tom, by poměry bývalých svěření byly upraveny nezvratně. K jinému nebyl soud povinen. Stěžovatel nevytýká porušení těchto povinností a nemůže je vytýkati, ježto jest ze spisů patrné, že se soud první stolice zachoval podle zákona. Vyříditi jest ještě jedině výtku, že soud první stolice neuveřejnil výzvu také v jiných časopisech, omeziv se na úřední list Čsl. republiky. Otištění to přenechal zákon úvaze bývalého svěřenského soudu, jenž jediný mohl míti v patrnosti veškeré skutečnosti týkající se svěření. Neshledal-li tento soud potřeby toho, nelze v tom shledati důvod § 16 pat. o nesp. říz., zejména není v zákoně odůvodněn požadavek, by svěřenský soud z úřední povinnosti pátral po bydlišti všech osob, jež by mohly činiti nároky na svěření, a to jen proto, by uveřejnil výzvu i v časopisech jejich zemí. Není proto důvodu ke změně anebo zrušení napadeného usnesení, když stěžovateli napadlo teprve po uplynutí lhůty náhodou z obecného zájmu získati si informaci o tom, jakým způsobem byly v Čsl. republice upraveny otázky zrušení svěření, a že teprve potom dozvěděl se i o schválení dohody.

Čís. 6710.

Bylo-li před světovou válkou umluveno, že zápůjčku jest splatiti tak, by se věřiteli dostalo na kapitálu tolik zlata, kolik bylo obsaženo v zápůjčce podle tehdejší rak. uh. korunové měny, nepřiči se dobrým mravům požadavek věřitelův o vrácení zápůjčky podle této úmluvy.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1927, R I 1128/26.)

Manželé Č-ovi zapůjčili roku 1905 tehdejším vlastníkům domu čp. 803 18.000 K a vymínili si, že musí na kapitále dostati zpět tolik zlata, kolik bylo obsaženo v 18.000 K tehdejší měny, že toto právo nesmí býti žádným ustanovením státním zkráceno a že případný rozdíl jsou dlužníci povinni hraditi. Pro tento dluh byl dán v zástavu dům čp. 803. Pohledávka ze zápůjčky byla převedena na žalobkyni, vlastníci domu čp. 803 stala se žalovaná. Žalobě o zaplacení 17.920 Kč ve zlatých mincích rak. uh. korunové měny nebo 120.064 Kč procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Podle dlužního úpisu a postupní listiny ze dne 4. října 1905 vymínil si věřitel, že na kapitále musí dostati zpět tolik zlata, kolik obsaženo bylo v 18.000 K tehdejší měny, že toto právo nesmí býti žádným ustanovením státním zkráceno a že případný rozdíl jsou povinni dlužníci hraditi. Toto ustanovení pojato bylo do dluhopisu patrně z toho důvodu, že již tenkrát věřitel předpokládal dalekosáhlé